

Het is OK, vrouw!

Halina Reijn is actrice bij Toneelgroep Amsterdam en columniste voor deze krant.

11 mei 2015

[Halina Reijn](#). ©Karel Duerinckx

Het feit dat ik het heel graag wil, maar dat het niet lukt, en dat ik daar waanzinnig verdrietig om ben, is blijkbaar niet geloofwaardig, of te pijnlijk voor mij en mijn omgeving om onder ogen te zien

Het was Moederdag gisteren, en afgelopen weekend stond deze krant in het teken van de [OK-vrouw](#). Dat raakte mij diep.

Het meest pijnlijke citaat komt van relatiedeskundige Rika Ponnet: "Hun verhaal gaat over opeengestapelde verlieservaringen, en ze gaan tegen hun veertigste door een rouwfase omdat ze afscheid moeten nemen van een levensdroom. Zeker wie geen partner en geen kinderen heeft, mist de intieme kanten van het leven en dus in feite de essentie ervan."

Natuurlijk heb ik in deze krant meer dan eens geschreven over dit onderwerp en elders meer dan eens gelezen hoe andere vrouwen het gevecht aangaan met de tijd, zichzelf en hun eierstokken. Maar niet eerder raakte ik zo doordrongen van het feit dat iedereen om mij heen die niet kampt met hetzelfde probleem van ongewild kinder- en partnerloos zijn, denkt dat ik mijn situatie over mezelf heb afgeroepen.

"Jij hebt geen partner omdat je dat niet wilt, omdat je kiest voor je carrière, omdat je te zelfstandig bent, omdat je geen offers wilt maken, omdat je te egoïstisch bent, omdat je een vadercomplex hebt, omdat je een veel te hip leven hebt en dus geen ruimte maakt, omdat je te veel mannelijke vrienden hebt, omdat je vrij wil zijn, omdat je te kieskeurig bent, omdat je op foute mannen valt", klinkt het. "Je kunt niet eens voor een cactus zorgen, laat staan voor een mens."

Ongewild word ik in de twijfelachtige positie gedrukt van iconisch boegbeeld van de succesvolle half man, half vrouw die lekker onafhankelijk, bewust ongehuwd en kinderloos keihard werkend en feestend door het leven rent.

Door de artikelen besepte ik dat zelfs mijn moeder ervan uit lijkt te gaan - en nóg vreemder: ik vaak ook - dat ik geen kinderen heb omdat ik ze niet wil, dat ik geen partner heb omdat ik een te vol leven heb. Het feit dat ik het heel graag wil, maar dat het niet lukt, en dat ik daar waanzinnig verdrietig om ben, is blijkbaar niet geloofwaardig, of te pijnlijk voor mij en mijn omgeving om onder ogen te zien.

Share

Kan essentie zich niet manifesteren in alles?

Je bent toch knap, sexy, succesvol, beroemd, gezond, grappig, welbespraakt én slim, dus kan het niet anders dan dat je dit lot zelf gekozen hebt, lijkt de gedachte te zijn. Misschien willen mensen me ook doordringen van het idee dat het mijn eigen beslissing is, omdat ik me dan sterker en beter zou voelen. Maar het is niet mijn eigen keuze. Integendeel. Zoals Ponnet zegt: misschien mis ik de essentie van het leven en na het lezen van de stukken in De Morgen begrijp ik dat ik daar best om mag en moet kunnen rouwen, maar de vraag blijft natuurlijk: wat is nu eigenlijk de essentie van het leven?

Is voortplanting de enige ware invulling? Of is het hebben van kinderen eenvoudigweg een manier om veel te leren over jezelf en anderen en zijn er ook andere manieren om dat te doen? Met een kind laat je iets achter, creëer je het leven zelf. Maar met een toneelstuk of een politieke daad, met een schilderij, een boek of een prachtig bedrijf creëer je toch ook iets essentieels? Bovendien beperkt essentie zich niet tot wat we creëren en achterlaten, maar bevindt ze zich ook in wat we beleven. Kortom: kan essentie zich niet manifesteren in alles?

Eenzijds missen we - zeker als vrijgezelle OK-vrouw - intimiteit, zoals Ponnet zegt, en daar mag best een traan om worden gelaten. Anderzijds hebben we juist door die kinderloosheid meer ruimte om te creëren en te zorgen voor anderen, en kunnen we ons leven geven aan de kunst, de politiek, het zakenleven of waar we dan ook goed in zijn. En wat dacht je van intimiteit met je publiek, je lezers, je broer, je nichtje, je buurvrouw, je klant, je moeder, je vuilnisman en je huisdier of zelfs God? Is die vorm van intimiteit minder waard dan die met ons eigengemaakte vlees en bloed?

Het verhaal van de vrijgevochten, bewust kinderloze vrouw, de losgeslagen, nymfomane Samantha Jones-vrijgezel of de aloude, mislukte vrijster is redelijk uitverteld. Het is tijd voor een nieuw narratief, en daarmee voor nieuwe heldinnen en iconen.

De optie om je leven te geven aan je talent, of aan anderen dan je eigen baby's, is prachtig, waardig en romantisch.

P.S. Wil de OK-man ook deelnemen aan dit gesprek?